

o konečném rozdělení jmění při likvidaci. Jest se proto v daném případě řídití předpisem § 48 čís. 3 cit. zák., podle něhož přebytek, který zbude po úhradě dluhů společenstva, jakož i závodních podílů jeho členů, rozdělí se mezi členy společenstva podle ustanovení společenstevní smlouvy o rozdělení zisku. Podle čl. 2 poslední věty stanov správní přebytek (zisk) rozdělovati se nesmí. Byl proto postup na valné hromadě správný, když předmětem jejího usnesení bylo též hlasování o použití zbytku jmění, ježto podle čl. 2 stanov správní přebytek (zisk), o který tu jde, se nesmí rozdělovati. Ježto podle společenstevní smlouvy nelze členům rozdělovati správní přebytek (zisk), nelze vyřízení opovědi výmazu společenstva činiti závislým na vyřešení nároků člena společenstva na vydání poměrné částky přebytků.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Podle § 48 čís. 3 druž. zák. rozdělí se přebytek, který zbude po úhradě dluhů společenstva, jakož i závodních podílů jeho členů, mezi členy společenstva podle ustanovení společenstevní smlouvy o rozdělení zisku (§ 5 čís. 6 téhož zákona). V souzeném případě likvidační valná hromada ze dne 15. března 1935 se usnesla většinou hlasů na tom, aby tento přebytek po vyplacení členských podílů v částce 10.400 Kč a remunerace 2.000 Kč byl věnován tělocvičné jednotě v S. Rekursní soud tento postup shledává správným, vycházejí z názoru, že podle stanov (čís. 1, 2) správní přebytek (zisk) se nesmí rozdělovati. S názorem tímto nelze souhlasiti. Pod pojmem přebytku při likvidaci ve smyslu § 48 čís. 3 druž. zák. nelze totiž spatřovati správní přebytek (zisk), dosažený při normálním provozu družstevního podniku, jaký na mysli má čl. 2 poslední věta stanov. Jen takovýto zisk se přenáší podle čl. 15 stanov na nový účet, a pokud družstvo má své vlastní strojní zařízení, připadne tento zisk amortizačnímu fondu. Při likvidaci družstva nelze již mluvit o normálním provozu a o docílení zisku, nýbrž jde tu již o konečné zpeněžení aktiv a o ukončení celého podnikání v důsledku zrušení družstva. Poněvadž stanovy nemají výslovného ustanovení jakým způsobem má býti rozdělen případný přebytek podle § 48 čís. 3 druž. zák., platí jedině zákon, že takový přebytek se rozdělí mezi členy společenstva, a měla valná hromada určití způsob jeho rozdělení. Jestliže na uvedené valné hromadě 29 hlasů bylo pro to, aby se přebytek ten věnoval místnímu spolku, možno v hlasování tom nanejvýš spatřovati projev hlasujících, že se vzdávají podílu na přebytku tomto za sebe ve prospěch tohoto spolku, avšak hlasování takové nemůže býti na újmu těm, kteří se podílu výslovně nevzdali, zejména nemůže býti na újmu Václavu K., který své právo dne 6. dubna 1935 uplatnil a který s nárokem není spokojen. Likvidace není dosud skončena, a první soud opověď výmazu právem zamítl.

Čís. 14559.

Čl. 133 obch. zák. a §§ 3, 4 konk. ř.

Společníku, který upadl do konkursu, nepřísluší účast na likvidaci společnosti; na jeho místo nastupuje správce konkursní podstaty.

(Rozh. ze dne 25. září 1935, R I 911/35.)

Prv ý s o u d jmenoval na návrh většiny veřejných společníků podle čl. 133 obch. zák. na místo dvou resignovavších likvidátorů nového likvidátora. R e k u r s n í s o u d uložil prvému soudu, by zahájil s účastníky řízení ohledně jmenování dalšího likvidátora a podle výsledku jednání rozhodl o ustanovení druhého likvidátora. D ů v o d y: Podle čl. 133 obch. zák. vyžaduje ustanovení likvidátora společnosti souhlasu všech společníků. V daném případě došlo k ustanovení jediného likvidátora k návrhu většiny společníků, nikoliv všech společníků, zejména ne společníka Antonína P-a jun., resp. správce jeho konkursní podstaty, jenž vzhledem k ustanovení §§ 3 a 78 a násl. konk. ř. vstupuje v práva úpadcova, pokud jde o správu úpadcova jmění. Správce konkursní podstaty veřejného společníka Antonína P-a jun. Dr. Alfred M. stěžuje si proti citovanému usnesení a navrhuje, aby ustanoven byl ještě jeden likvidátor z důvodu, že konkursní podstata jmenovaného má zájem na ustanovení dalšího likvidátora. Vzhledem k ustanovení čl. 133 obch. zák., jež vyžaduje svolení všech společníků k ustanovení likvidátora, bylo stížnosti správce konkursní podstaty společníka Antonína P-a jun. Dr. Alfreda M-a vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Článek 133 obchodního zákona povolává jako likvidátory, není-li dohody společníků, všechny společníky nebo jejich zástupce, k nimž patří, upadne-li společník do konkursu, správce jeho konkursní podstaty (Staub-Pisko, Komentář zum Handelsgesetzbuch čl. 133 § 4). Likvidační podíl společníka jest jeho jměním podrobeným exekuci, spadá proto do konkursní podstaty společnickovy (§ 3 konk. ř.) a jest odňat disposiční moci úpadcově (§ 4 konk. ř.). Nepřísluší proto tomuto společníkovi spoluúčast na likvidaci společnosti, kterou se mají získati prostředky pro výplatu jeho podílu, nýbrž na jeho místo nastupuje správce konkursní podstaty; byl proto správce konkursní podstaty společníka Antonína P-a jun. také oprávněn k rekursu proti usnesení, kterým byl bez jeho spoluúčasti, místo dosavadních likvidátorů, kteří se funkce vzdali, na návrh některých společníků, jmenován jiný likvidátor.

Čís. 14560.

K § 166 c. ř. s.

Nezpravil-li opatrovník o roku toho, jemuž byl podle § 116 c. ř. s. zřízen, nezakládá to zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 25. září 1935, Rv I 1627/35.)

Prv ý s o u d ponechal směnečný platební příkaz proti žalované, již zřídil podle § 116 c. ř. s. opatrovníka, v platnosti. O d v o l a c í s o u d nevyhověl jejímu odvolání, podanému z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. D ů v o d y: Zmatečnost spatřuje odvolatelka v tom, že jí v řízení první stolice byl zřízen opatrovník, ačkoliv pro to